

Înșelăciunea de-a avea dreptate **Fr. Tom Gilbert, USA**

Noi, ca Studenți ai Bibliei, credem ca în aceste zile din urmă – zilele prezentei a doua a lui Isus Cristos – Dumnezeu ne-a descoperit o înțelegere mai largă a Cuvântului Său, a planului și scopurilor Lui decât s-a putut înțelege în trecut. Credem ca Dumnezeu l-a folosit în mod deosebit pe mesagerul al șaptelea al Bisericii, Pastorul Charles Russell, pentru a descoperi aceste înțelegeri și a institui lucrarea secerișului de la sfârșitul veacului, după cum a arătat Isus în Matei 13.

Obişnuim să numim acest corp de cunoștințe „Adevăr”. Alte denominații creștine de asemenea folosesc acest termen pentru a identifica credințele la care țin ei.

Înțelegerile diferite a Cuvântului lui Dumnezeu a fost motivul principal pentru care sunt atâtea biserici și grupuri creștine. Știți câte biserici și organizații creștine există în întreaga lume? Aproximativ 41.000

Corpul de cunoștințe și înțelegeri scripturale care ne identifica și ne unește pe noi, este viziunea minunată despre viitorul omenirii. Este o viziune care reflectă caracterul lui Dumnezeu descoperit în Biblie și care afirmă capacitatea Lui de-a realiza scopurile pe care le dorește cu privire la omenire.

Este o viziune care corelează cu ceea ce cunoaștem că s-a întâmplat în istoria umanității. Este o viziune care se potrivește cu capacitatea neîngrădită de-a raționa cu care Dumnezeu a înzestrat familia umană. Una din scripturile mele favorite este:

Isaia 1:18

„Veniți acum să raționăm împreună, spune Domnul. De vor fi păcatele voastre cum e cârmâzul se vor face albe ca zăpada; de vor fi roșii ca purpura, se vor face albe ca lână.”

Ca Studenți ai Bibliei, ne minunăm în cunoașterea pe care o avem din Cuvântul lui Dumnezeu, a planurilor și scopurilor Lui. Ne folosim de studiul și știința celor care au trăit înaintea noastră, cei care ne-au furnizat ajutoarele în traduceri, concordante, lexicoane, Biblii cu explicații și comentarii.

În 2 Timotei, Apostolul Pavel a dat aceasta încurajare:

2 Timotei 2:15

„Străduiește-te să te prezinți aprobat înaintea lui Dumnezeu, ca un lucrător care n-are de ce să-i fie rușine și care împarte drept cuvântul adevărului.”

Acest îndemn de-a înțelege și aplica corect informația din Biblie rezonază adânc în frățietatea noastră. În epistola sa către Romani, după ce Pavel descrie relația dintre lucrarea pentru evrei și pentru neamuri, el exclamă cu ardoare:

Romani 11:33

„O, adâncul bogăției înțelepciunii și cunoștinței lui Dumnezeu. cât de nepătrunse sunt judecățile Lui și cât de neînțelese sunt căile Lui”

Pavel folosește un limbaj asemănător în epistola sa către Efeseni, dar în acest caz el vorbește despre iubirea lui Cristos.

Efeseni 3:16-19

Mă rog „ca potrivit cu bogățiile slavei Sale să vă facă să vă întăriți în putere, prin Duhul Lui, în omul dinăuntru, așa încât Cristos să locuiască în inimile voastre prin credința, fiind înrădăcinați și întemeiați în dragoste, ca să puteți înțelege pe deplin, împreună cu toți sfinții, care este lărgimea, lungimea, adâncimea, și înălțimea; și să cunoașteți dragostea lui Cristos care întrece orice cunoștință, ca să vă umpleți de toată plinătatea lui Dumnezeu.”

Pavel se roagă ca noi să avem puterea de-a pătrunde mărima iubirii lui Cristos, spunând că iubirea lui Cristos este atât de mare încât este dincolo de cunoaștere. Este de asemenea mai valoroasă decât cunoștința goală.

Noi ne identificăm ca Studenți ai Bibliei pentru că credem că o cunoștință mai profundă a scripturilor ne ajuta să devenim creștini și ambasadori mai buni pentru Cristos și mesajul evanghelic. Mulți dintre noi, inclusiv eu însumi, am fost atrași la aceasta frățietate pentru că am găsit că înțelegerea Studenților Bibliei cu privire la Evanghelie, este mai bine întemeiată pe Scriptură decât ne-au fost prezentate în alte biserici. Și deci, am îmbrățișat cunoștința și dorința de-a ști mai multe.

Cu aceasta accentuare a studiului Bibliei și înțelegerea lucrurilor adânci ale lui Dumnezeu, ne-am putea întreba:

- Cât de importantă este cunoștința pentru creștin?
- Câtă cunoștință este necesară pentru mântuire?
- Sau, poate mai exact spus pentru noi, câtă cunoștință este necesară pentru a fi în Mireasa lui Cristos de cei 144.000?

Povestea lui Filip Gullely, „Dacă biserica ar fi creștină”, pag. 68-69

Acum câțiva ani, am intrat într-un restaurant local să iau prânzul. Era amiaza și restaurantul era plin, când m-am întors să ies, un domn mai în vârstă care stătea singur la masă m-a invitat să mă așez lângă el. Îl cunoșteam mai mult după reputație, că era un domn inteligent și direct, capabil de mare bunătate. Știam de asemenea că era agnostic, dacă nu ateu. Deci, când m-a invitat pe mine, ca pastor să iau prânzul cu el, am fost puțin surprins dar și recunoscător pentru ocazia de-a-l cunoaște mai bine.

Fiindcă eram musafirul lui, am vrut să abordez subiecte către ceea ce l-ar fi putut interesa pe el, așa că l-am întrebat de casa lui nouă, pe care și-a construit-o la marginea orașului, într-o pădure.

„E doar o casa, a spus el, schimbând subiectul imediat. Ceea ce as dori să știu, e de ce ați devenit pastor.” l-am dat răspunsul meu în glumă, ca pentru bani am devenit pastor. El a ras, și a spus. „Nu, serios, vreau să știu.” l-a spus că am găsit studiul teologiei interesant și că prețuiam sensul de comunitate pe care îl dădea o biserică, și că era important pentru mine să ajut pe alții să navigheze viața. „Eu nu cred în Dumnezeu, a spus. As fi primit în biserica ta?” „Desigur”, i-am spus. „Ar trebui ca până la urma să cred în Dumnezeu ca să rămân acolo?” M-am gândit pentru un moment înainte de-a-i răspunde. „Dacă unii ar descoperi că nu crezi în Dumnezeu, ar putea să încerce să te convertească. Dacă n-ar reuși, probabil s-ar supăra pe tine. Dar, ca pastor, nu cred că credința se poate impune. Îmi pasă de credința ta doar în măsura în care îți afectează comportamentul. Dar, am adăugat zâmbind, dacă ai deveni creștin, n-aș fi dezamăgit.”

Acest autor a subliniat ceva important – că scopul cunoștinței biblice și a credințelor, este să ne modeleze, să ne transforme, în ceea ce dorește Dumnezeu să devenim. Scopul ei este ne schimbă comportamentul și să ne ajute să facem binele. Iacov ne spune, că credința noastră ar trebui să ne conducă spre vieți schimbate arătate prin fapte bune și ajutorarea și binecuvântarea altora.

Iacov 2:14-17

„Fraților, la ce-i folosește cuiva să spună că are credință, dacă n-are fapte? Poate oare credința aceasta să-l mântuiască? Dacă un frate sau o sora sunt goi și lipsiți de hrana de toate zilele, și unul dintre voi le zice: „Duceți-vă în pace, încălziți-vă și saturați-vă” ,fără să le dea cele necesare trupului, ce folos este?

Tot așa și credința, dacă n-are fapte, este moarta în ea însăși.”

Câtă cunoștință biblică este necesară pentru a ne transforma viețile?

Îmi amintesc că un frate s-a referit la aceasta într-un discurs cu ceva timp în urmă, și a oferit acest scenariu ipotetic. El a spus: „Să presupunem că o persoană a găsit o broșură de-a noastră în strada și a luat-o acasă, a citit-o și a fost încântat de mesajul mântuirii pentru toți și speranța chemării înalte. Acest mesaj i-a schimbat viața acestei persoane și s-a devotat să trăiască cuvintele lui Isus în toate afacerile vieții, dar nu s-a conectat niciodată cu un grup de Studenți ai Bibliei. Ce se va întâmpla cu aceasta persoană? Ar putea

să facă parte din cei 144.000? Nu-mi amintesc dacă fratele a dat un răspuns anume. Am putea pune această întrebare - Ar putea altcineva decât Dumnezeu răspunde la aceasta?

Cât de importantă este cunoștința profundă a Scripturilor? Cât de mult trebuie să știm și să cunoaștem?

Vă amintiți relatarea cu Pavel și Sila cântând cântări în timp ce erau în închisoare în Filipi? La miezul nopții a avut loc un cutremur și ușile închisorii s-au deschis și legăturile lor s-au desfăcut. Când temnicerul a văzut că s-au deschis ușile, a presupus că toți prizonierii au scăpat și și-a scos sabia să-și ia viața presupunând că va fi învinovățit. Citim despre asta:

Fapte 16:28-33 *Dar Pavel a strigat cu glas tare, zicând: „Sa nu-ți faci nici un râu, căci toți suntem aici. Atunci temnicerul a cerut lumina, s-a repezit înauntru și tremurând de frică s-a aruncat la picioarele lui Pavel și ale lui Sila, i-a condus afară și le-a zis: Domnilor, ce trebuie să fac ca fiu mântuit? Și ei i-au răspuns: Crede în Domnul Isus și vei fi mântuit tu și casa ta. Și i-au vestit cuvântul Domnului, atât lui cât și celor din casa lui. Temnicerul i-a luat cu el chiar ceasul acela din noapte, le-a spălat rănile și a fost botezat îndată el și toți ai lui.”*

Pavel îi spune că dacă va crede în Domnul Isus va fi mântuit. A uitat să menționeze tot studiul care trebuia să-l facă? Pavel face o afirmație asemănătoare despre credință în Romani.

Romani 10:9-11

*„Dacă mărturisești deci cu gura ta pe Isus că Domn și crezi în inima ta că Dumnezeu l-a înviat dintre cei morți, vei fi mântuit. Căci cu inima ta crezi și ești îndreptățit și prin mărturisirea cu glas ajungi la mântuire, după cum zice Scriptura „ORICINE **CREDE** în EL NU VA FI DAT DE RUȘINE”*

Isus ne spune că dacă credem în El și în Tatăl ne va pregăti un loc în cer cu El.

Ioan 14:1-2

„Să nu vi se tulbure inima! Aveți credință în Dumnezeu, aveți credință și în Mine! În casa Tatălui Meu sunt multe locuințe. Dacă n-ar fi așa, v-as fi spus, căci Eu Ma duc să va pregătesc un loc.”

În aceste pasaje și multe altele, invitația este simplă, „să credem” în Dumnezeu și Fiul Său. Nu se menționează nimic despre a dobândi cunoștință adâncă și largă din Biblie. Dar înțelegerea profețiilor, tipurilor și umbrelor, toate detaliile despre cum se realizează îndreptățirea? Cât de importante sunt acestea pentru mântuirea noastră?

În prima sa epistola către Timotei, Pavel spune astfel:

1 Timotei 2:1-6

„Vă îndemn deci înainte de toate să faceți cereri, rugăciuni, mijlociri, mulțumiri pentru toți oamenii, pentru împărați, și pentru toți cei ce sunt așezați în poziții înalte, că să putem duce astfel o viața pașnică și liniștită, cu toată evlavia și demnitatea. Lucrul acesta este bun și bine primit înaintea lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru, care dorește ca toți oamenii să fie mântuiți și să vina la cunoștința de adevăr. Căci este un singur Dumnezeu și un singur Mijlocitor între Dumnezeu și oameni, Omul Isus Cristos Isus, care S-a dat pe Sine însuși ca preț de răscumpărare pentru toți, aceasta mărturie a fost data la timpul ei.”

De multe ori, auzim pe frați citind versetul 4 cu sublinierea „să vina la cunoștința de adevăr”. Prin aceasta subliniere, vrem să spunem că Dumnezeu vrea că noi să ajungem la o înțelegere completă și corectă a Planului lui Dumnezeu de mântuire, ceea ce numim Planul Divin al Veacurilor.

Aceasta vrea să spună Pavel? în limba greacă, nu exista articol hotărât pentru cuvintele „cunoștință” și „adevăr”. Deci am putea citi acest verset „să vina la cunoștința de adevăr”. Am putea întreba, „ce adevăr?” Răspunsul clar este cel pe care îl oferă Pavel aici, că este un „singur Dumnezeu și un mijlocitor între Dumnezeu și oameni, omul Isus Cristos care s-a dat ca preț de răscumpărare pentru toți, mărturie data la timpul ei.”

Este mesajul pe care Pavel îl da și în alte pasaje pe care le-am citit – credință în Isus. Aceasta înseamnă acest verset și este un adevăr imens – că Isus s-a dat ca preț de răscumpărare pentru TOȚI. Dar nu se referă la tot corpul de adevăruri din Biblie, doar la cel mai important.

A recunoaște aceste adevăruri importante și să credem în el, este fundamental pentru mântuirea și acceptarea noastră de către Dumnezeu.

S-ar putea să credeți acum că minimalizez sau descurajez studiul Scripturii și învățarea a tot ce ne spune. Nu este așa.

În frățietatea noastră, dobândirea cunoștinței scripturale și înțelegerea corectă este prețuită foarte mult. Cred că parțial, această accentuare are de-a face cu identitatea noastră. Vrem să știm și fim siguri ce ne diferențiază de alte grupuri creștine. Vrem ca copiii noștri să cunoască aceste lucruri, vrem să facem aceste distincții când vorbim cu alții care caută o relație apropiată cu Dumnezeu și cu Isus, în special dacă au avut experiențe nesatisfăcătoare în alte biserici.

S-ar putea cumva să punem prea mare accent pe cunoștința și pe înțelegerea corectă a ceea ce credem că învață Biblia? Cred că este posibil, și cred că face astfel uneori. Aș putea spune chiar aceea că, importanța pe care o acordăm înțelegerii corecte devine un idol la care ne închinăm. Exista niște pericole asociate cu accentuarea exagerată. Cred că acestea sunt niște înșelăciuni de-ale Adversarului, Acuzatorul care e foarte dornic să le planteze în mintea noastră când ne gândim la ceea ce credem.

Care sunt aceste înșelăciuni?

Înșelăciunile

1 – Când credem că avem dreptate cu privire la o doctrină sau învățătură biblică, tindem să presupunem că am examinat toate dovezile și argumentele într-o chestiune și nu mai este nimic de învățat. Făcând astfel, ne închidem mintea orbește la orice informație nouă. Ne înșelăm pe noi înșine punându-ne niște filtre mentale pentru a elimina orice informație care nu întărește ceea ce credem deja.

Ați auzit zicala: „Mi-am format o opinie, nu ma mai derutați cu dovezi.”

Fiind absolut siguri că avem dreptate, putem să ne îngădăm mințile. Trăim într-o lume a noastră proprie. Ne închidem față de alte puncte de vedere sau informații noi relevante.

Când devenim fixați în felul nostru de-a vedea lucrurile, putem deveni ca Israel, incapabil să vadă dincolo de ceea ce au crezut întotdeauna cu privire la legea lor. N-au putut nicicum să vadă lucrurile altfel și să-l recunoască pe Mesia.

2 Corinteni 3:14-16

„Dar gândurile lor au fost întunecate, căci până în ziua de astăzi, la citirea Vechiului Testament, același val rămâne neridicat, fiindcă vălul este desființat de Cristos; căci până în ziua de astăzi, când se citește Moise, vălul rămâne pe inima lor. Dar când vreunul se va întoarce la Domnul, vălul va fi înlăturat.”

2 – O a doua înșelăciune este a crede că nivelul meu de cunoștință și corectitudinea înțelegerii mele o să-mi asigure mântuirea.

Să citim câteva scripturi care vorbesc despre credință.

Ioan 1:11-13

„A venit la ai Săi și ai Săi nu L-au primit. Dar tuturor celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să fie copii ai Lui Dumnezeu, care au fost născuți nu din sânge, nici din voia firii lor, nici din voia vreoa unui om, ci din Dumnezeu.”

Ioan 7:37-39

„În ziua de pe urmă, ziua cea mare a sărbătorii, Isus a stat în picioare și a strigat: Dacă însetează cineva să vina la Mine și să bea. Cine crede în Mine, din inima lui vor curge râuri de apă vie, cum a zis

Scriptura. Dar El spunea acestea despre Duhul pe care aveau să-l primească cei care vor crede în El. Căci Duhul Sfânt încă nu era, fiindcă Isus nu fusese încă slăvit.”

Ioan 20:30-31

„Isus a mai făcut înaintea ucenicilor Săi multe semne care nu sunt scrise în cartea aceasta. Dar acestea au fost scrise pentru că voi să credeți că Isus este Cristosul, Fiul lui Dumnezeu și crezând, să aveți viață în Numele Lui.

1 Timotei 1:15-16

„O, adevărat și cu totul demn de primit este cuvântul acesta: Cristos Isus a venit în lume ca să mântuiască pe cei păcătoși, dintre care cel dintâi sunt eu. Dar am căpătat îndurare, pentru că Isus Cristos să-și arate în mine, cel dintâi, toată îndelunga Lui răbdare, ca un model, celor care sunt gata să creadă în El, ca să primească viața veșnică.”

1 Ioan 5:13

„V-am scris aceste lucruri ca să știți că voi care credeți în Numele Fiului lui Dumnezeu aveți viața veșnică.”

În toate aceste pasaje, și multe altele, autorii vorbesc despre credință în Isus sau a crede în numele Lui. Nu vorbesc despre a crede într-o anumită învățătură sau doctrină. Toate cuvintele traduse „a crede” în aceste versete vin din cuvântul grecesc: NT. 4100 – pisteuo, a avea credință (în, sau cu privire la o persoană sau lucru), prin implicație, a te încredința, (în special, starea spirituală lui Cristos), a te dedica, a-ți pune încrederea în ceva.

Sensul de baza al acestui cuvânt este a avea încredere, a te sprijini, a te baza pe ceva. În acest context, se referă la încrederea în Isus cu privire la mântuirea noastră, viața noastră veșnică, la modelul Lui de-a trai o viață plăcută lui Dumnezeu.

„A crede” cum este folosit în Scriptură, se referă la a ne încrede în Dumnezeu și în Isus pentru mântuirea noastră și viața veșnică. Se referă la a ne încrede în iubirea, mila și compătimirea lor în această viață și a ne încredința lor să se îngrijească de detaliile vieții noastre. Se referă la a ne încrede în conducerea lor cu privire la modul în care să ne trăim viețile. „A crede” în Biblie nu se referă îndeosebi la conținutul sau volumul nostru de cunoștință.

De ce atunci vrem să căutam cunoștința din Biblie? Fiindcă dorim să cunoaștem mai bine pe cei în care ne-am pus încrederea – pe Tatăl nostru Ceresc și Domnul nostru Isus. Vrem să înțelegem mai bine harul, mila și iubirea pe care ni le-au acordat și cum să arătăm aceasta în viețile noastre. Vrem să înțelegem cum iubirea lor pentru umanitate i-a condus să facă sacrificiile pe care le-au făcut. Vrem să știm toate aceste lucruri și mai mult. Dar cunoștința noastră nu ne va mântui; gradul de corectitudine a vederilor noastre nu ne va mântui. Încrederea în Dumnezeu și Isus, comportarea și caracterul pe care îl arătăm în acțiunile noastre – constituie criteriile pe care le are Dumnezeu în a decide dacă ne acorda nemurirea.

Dumnezeu nu caută note mari la examenul doctrinar. El caută încrederea noastră, iubirea din inima, o iubire care reflectă iubirea Sa.

3 – O altă înșelăciune este a crede că corectitudinea înțelegerii noastre a Scripturilor comparată cu a altor oameni, ne va ajuta să facem parte din cei 144.000. Cei cu păreri diferite își vor pierde răsplata. Aceasta este înșelăciunea de-a crede că ne câștigăm locul printre cei 144.000 prin studiu, cunoaștere și ajungere la concluziile corecte.

O istorioară – la o convenție cu multi ani în urmă, am auzit o discuție despre întrebarea dacă Domnul și ucenicii au luat Cina de Amintire la data Pastelor, sau au avut-o cu o zi înainte. O soră a afirmat la masă că în adunarea în care a crescut, toți frații aveau aceeași vedere cu privire la acest subiect (am uitat de care parte erau). Sora a spus că adunarea ei credea cu fermitate acel punct și credea că frații care aveau alta părere erau necredincioși. Sora aceea, mai târziu s-a căsătorit cu un frate. La un moment dat a aflat că

soțul ei avea părerea contrară. „Ei bine, a spus ea, desigur că nu cred că soțul meu este unul din frații „necredincioși.” Aceasta experiența a condus-o în a-și schimba vederile cu privire la diferențe.

Cred că experiența ei ne învață și pe noi ceva. „Corectitudinea” vederilor noastre în chestiuni ca acestea și multe altele, nu va face diferența în credințioșia noastră. Serviciul nostru și caracterul nostru va face diferența.

În 1 Corinteni 13, Apostolul Pavel spune că chiar dacă am avea toată cunoștința și am cunoaște toate tainele, suntem nimic în estimarea lui Dumnezeu dacă nu avem iubire. El spune că cunoștința va înceta, dar dragostea rămâne și e mai presus de cunoștința. În prima sa epistolă către Timotei, Pavel spune că scopul învățaturii este de-a dezvolta iubire.

1 Timotei 1:5

„Scopul poruncii este dragostea care vine dintr-o inimă curată, dintr-o conștiință bună și credință neprefăcută.”

Fraților, nu suntem în competiție unii cu alții. Dumnezeu ne evaluează după nivelul de iubire pentru El, unii pentru alții și pentru întreaga lume după cum El a iubit lumea, nu după „corectitudinea” cunoștinței noastre biblice.

4 – A patra înșelăciune este a crede că cei care au păreri diferite de-ale noastre, sau o interpretare diferită a Scripturilor, sunt o amenințare personală pentru noi, pentru adunare sau frățietate.

Una din tacticile cele mai eficace ale Adversarului este de-a diviza și cuceri, semănând o mentalitate „noi versus ei”. În mintea noastră, tindem să ne vedem pe noi înșine că având dreptate – „noi”. Declanșează emoții de competiție și frică. Nici una din aceste atitudini nu este compatibilă cu iubirea.

Răspunsul nostru poate genera o atmosferă care este ostilă studiului onest și deschis al Scripturilor în cadrul nostru de influență. Putem face aceasta prin cuvintele noastre, prin răceala noastră în purtarea noastră față de cei care cred diferit de noi, sau prin acțiuni extreme cum ar fi vorbire de rău și calomnie.

Unitatea creștină necesită umilința care afirmă că nu există competiție inerentă generată de păreri diferite. Se cere umilință să recunoaștem că noi înșine nu putem face nimic să schimbăm părerile altora dacă Dumnezeu nu le deschide inima și de asemenea inima mea în a înțelege și rezolva aceste diferențe fără sentimente de partidă, că am „câștigat” sau că ni s-a făcut dreptate. Numai când respectăm cu adevărat diferențele altora putem vorbi într-o manieră respectuoasă vizavi de vederile noastre diferite și să avem orice șansă de-a ajunge la respect reciproc sau poate, la o înțelegere similară.

E important să recunoaștem că vederile diferite nu ne diminuează. Ele nu reprezintă o amenințare în sine pentru mine.

1 Ioan 4:18

„În dragoste nu este frică, ci dragostea desăvârșită izgonește frică; pentru că frica are cu ea pedeapsa și cine se teme n-a fost făcut desăvârșit în dragoste.”

Iată ce afirmă Pastorul Russell despre unitate și libertate:

Vol. 6 – pag. 240

Ideea scripturală cu privire la unitate se bazează pe principiile fundamentale ale Evangheliei. 1) Recumpărarea noastră prin sângele prețios și îndreptățirea noastră demonstrată prin credință. 2) Sfințirea noastră, punerea de-o parte pentru Domnul, Adevărul și serviciul nostru pentru ei – inclusiv serviciul nostru pentru frați. 3) În afară acestor lucruri esențiale necesare pentru unitate, nu poate exista părtășie scripturală; față de orice alt subiect, cea mai deplină libertate trebuie acordată, totuși cu o dorință de-a vedea și ajuta pe alții să vadă, planul divin în fiecare trăsătură și detaliu.

Cu privire la chestiunea cronologiei, el a spus:

R5348 – Nu îngăduiți ca disputa cu privire la o zi sau un an să rupă legătura de iubire care ne leagă de Domnul și de toți cei care sunt cu adevărat ai Săi. Fiți în special atenți asupra acestui punct, când subiectul în discuție este unul în care nu avem cunoștința fermă. Ruperea părții poate fi uneori necesară, când „ne luptăm pentru credința dată sfinților o dată pentru totdeauna” – credința în Planul Divin, în Răscumpărător, meritul morții Sale, etc. Aceste chestiuni sunt clar indicate în Biblie – nu chestiuni de deducție, cum ar fi cronologia și toate chestiunile bazate pe cronologie.”

5 – A cincea înșelăciune este a crede că corectitudinea vederii mele îmi dă o responsabilitate specială de-a încerca să-i corectez pe cei ce gândesc diferit cu privire la Scriptură și doctrină, și să-i protejez pe frați. Aceasta este înșelăciunea mândriei.

1 Corinteni 8:1-3

„În ce privește lucrurile jertfite idolilor, știm că toți avem cunoștința. Dar cunoștința îngâmfă, pe când dragostea zidește. Dacă cineva socotește că știe ceva, încă n-a cunoscut cum trebuie să cunoască. Dar dacă cineva iubește pe Dumnezeu, este cunoscut de El.”

1 Corinteni 4:3-7

*„Cât pentru mine, este ceva foarte neînsemnat să fiu judecat de voi sau de vreo judecată omenească. Ba încă, nici eu însumi nu mă judec, căci nu sunt conștient de nimic împotriva mea; totuși nu pentru aceasta sunt îndreptățit: Cel care mă judecă este Domnul. De aceea nu judecați nimic înainte de vreme, până va veni Domnul, care va scoate la lumina lucrurile ascunse ale întunericului și va descoperi gândurile inimilor. Atunci fiecare își va primi lauda de la Dumnezeu. Fraților, pentru voi am spus aceste lucruri cu privire la mine și la Apolo, că în noi înșine să învățați să nu treceți peste „ce este scris”; **că nici unul dintre voi să nu se laude deloc cu unul împotriva celuilalt. Căci cine te face deosebit? Ce lucru ai, pe care să nu-l fi primit: Și dacă l-ai primit, de ce te lauzi că și cum nu l-ai fi primit?”***

Din R 3593 „Deoarece zilele sunt rele”

„Poporul lui Dumnezeu ar trebui să se ferească de mândrie ca de o plaga mortală. Această regulă care este întotdeauna bună, și bine sprijinită de Scriptură, pare a fi necesară în îndoită măsură pentru cei care au fost binecuvântați cu lumina adevărului prezent...”

Multi par să simtă că cunoștința planului veacurilor dovedește în mod deosebit că sunt înțelepți sau remarcabili: par să uite că Dumnezeu ascunde adevărul de cei înțelepți și mari – că nimeni să nu se laude înaintea Lui. Aceștia iubesc adevărul în mod egoist, cum își iubesc negustorii marfa, de dragul lucrurilor pe care le pot dobândi astfel. Dacă nu pot spera pentru bogății pentru adevăr, spera să obțină notorietate – să apară mai înțelepți decât alții, oferindu-l puțin câte puțin ca să-și înmulțească faima de înțelepciune și a-și satisfacă mândria și vanitatea.

Poate vă amintiți că am mai relatat despre un frate care a simțit datoria să dezrădăcineze toată eroarea doctrinară și a încercat să despartă două adunări din care am făcut parte – mai întâi adunarea din Jackson și apoi din Nebraska.

Am simțit că e greu să-l iubesc pe fratele acesta, dar după cum spus în acel discurs, cred că suntem chemați să iubim complet și pe aceia a căror comportare și gândire nu o putem înțelege.

Este un pericol mare pentru noi să ne punem apărători ai adevărului lui Dumnezeu. Dumnezeu este perfect capabil de a-și apăra adevărul mult mai bine decât noi. Lucrarea Fratelui Russell nu are nevoie de apărarea pe care tu sau eu putem să ne-o asumăm. Scrierile lui voluminoase vorbesc foarte bine pentru el minților și inimilor celor care caută materialele pe care le-a produs el.

Filipeni 3:13-15

„Fraților, eu nu cred că l-am apucat încă, dar una fac: uitând ce este în urma mea și aruncându-mă spre ce este înaintea, alerg spre țintă, pentru premiul chemării cerești a lui Dumnezeu, în Cristos Isus. Gândul acesta, deci să ne însuflețească pe toți câți suntem desăvârșiți; și dacă în vreo privință gândiți altfel, Dumnezeu vă va lumina și această privință.”

6 – A șasea înșelăciune, când suntem convinși că avem dreptate, credem că se justifică să-i rușinăm în public, să-i ocărâm și să-i descurajăm cu scopul să-i facem să se răzgândească pe aceia care cred altfel decât noi.

Putem să ne uităm în istorie și să vedem multe exemple de lucruri nedrepte făcute de cei care au crezut că au dreptate. Poți justifica aproape orice faptă împotriva celor care tu crezi că se înșală într-o credință. Priviri ce a făcut biserica catolică în timpul Inchiziției. Priviți la cruciade. Priviți la fanatismul religios azi – punerea de bombe în biserici, sinagogi, temple și moschee.

Când încercăm să-i facem pe alții să-și schimbe gândirea folosind presiune sau forță, le cerem să-și compromită integritatea și cred că ne pierdem propria integritate înaintea lui Dumnezeu, fiindcă încercăm să-i luăm aceste persoane ceea ce nici Dumnezeu nu ii ia – liberul arbitru.

Gândiți-vă ce au vrut ucenicii să facă unui sat samaritan care nu i-a primit bine.

Luca 9:51-56

„Când se împlineau zilele în care urma să fie luat în cer, Isus și-a îndreptat hotărât fața, să meargă la Ierusalim. A trimis niște soli înaintea feței Sale și ei s-au dus și au intrat într-un sat al samaritanilor, ca să facă pregătiri pentru El. Dar ei nu l-au primit, pentru că fața Lui era îndreptată să meargă spre Ierusalim. Ucenicii Săi, Iacov și Ioan, când au văzut lucrul acesta, au zis: Doamne, vrei să spunem să se coboare foc din cer și să-i mistuie? Dar Isus S-a întors spre ei, i-a certat, și au plecat într-alt sat.”

N-am putut înțelege niciodată motivul pentru care un creștin folosește presiunea pentru a forța pe cineva să-i adopte vederile. Pare a fi aici o neliniște nerezolvată când alții nu sunt de acord cu perspectiva sau interpretarea lor. Se pare că nu-și pot imagina cum poate fi cineva fericit când nu vede lucrurile ca ei. Sau poate, ei nu pot fi fericiți dacă cineva nu înțelege lucrurile ca ei. Aceasta relevă, s-ar părea, o atitudine de importanță de sine, că sunt într-o misiune de la Dumnezeu de-a dispensa ceea ce Dumnezeu le-a descoperit lor în mod special. Dar Dumnezeu binecuvântează pe cel umil.

1 Petru 5:5

„Și toți, unii față de alții, să fiți împodobiți cu smerenie, pentru că „Dumnezeu stă împotriva celor mândri, dar celor smeriți le dă har.”

7 – A șaptea înșelăciune este când credem că este bine să ne privim ca speciali și superiori în comparație cu alții din jurul nostru, în special lumea din jur. Aceasta este o alta înșelăciune de mândrie. Când suntem convinși că avem dreptate în legătură cu toate lucrurile suntem ispitiți să nu ne mai percepem ca membru al rasei „căzute”. Și totuși tocmai fiindcă suntem căzuți ca și restul omenirii poate Dumnezeu să ne folosească ca parte din Mijlocitorul Împărăției.

Evrei 5:1-3

„Căci orice mare preot luat din mijlocul oamenilor este pus pentru oameni în lucrurile privitoare la Dumnezeu ca să aducă daruri și jertfe pentru păcate. El poate să fie îngăduitor cu cei neștiutori și rătăciți, fiindcă și el este îmbrăcat în slăbiciune. Și din cauza aceasta, trebuie să aducă jertfe atât pentru păcatele lui, cât și pentru cele ale poporului.”

Imperfecțiunea noastră este ceea ce avem în comun cu cei din jurul nostru. Ne permite să avem compătimire pentru ei și să simțim cu ei. O umilință adâncă și sinceră ne va proteja de această înșelăciune. Aceasta umilința ne face să recunoaștem că nu suntem mai vrednici de mântuire și de iubirea lui Dumnezeu decât alții; căci nimeni nu este vrednic în ochii Lui; că nevoile mele sunt mai importante ca ale

altora; că ideile și înțelegerile mele, deși foarte scumpe mie, nu au mai mare greutate pentru judecata altora doar fiindcă le susțin eu.

Eliminarea sentimentelor de importanță de sine și ideea că am avea valoare mai mare decât alții, ne ajută să ne scăpăm de a fi în competiție cu alții. Atunci suntem cu adevărat goliți de interesul de sine. Atunci putem practica principiile Regulii de Aur.

Concluzie

Fraților, nu descurajez să studiați Cuvântul lui Dumnezeu în nici un fel, oricât de adânc poate mintea voastră să pătrundă. Sunt atâtea de învățat despre Dumnezeu și Răscumpărătorul nostru Isus, atâtea făgăduințe scumpe de pace, încurajare și viziuni mărețe despre viitorul nostru și al omenirii.

Dar toată cunoștința pe care o putem aduna din studiile noastre, toată certitudinea pe care o putem avea despre înțelegerea noastră, nu înlocuiește comportamentul iubitor și amabil fata de toți. „A crede” în Biblie înseamnă a ne încredința lui Dumnezeu și lui Isus viețile noastre acum și în viitor. Nu se referă atât de mult la detaliile doctrine care explică cum lucrează planul lui Dumnezeu. Dacă caracterul nostru nu este transformat de cunoștința noastră biblică, este neînsemnat.

Pavel, în mod evident încurajează cunoștința despre Cuvântul lui Dumnezeu.

2 Timotei 3:14-15

„Dar tu să ramai în lucrurile pe care le-ai învățat și de care ești deplin încredințat, căci știi de la cine le-ai învățat; din pruncie cunoști Sfintele Scripturi care pot să-ți dea înțelepciune spre mântuire, prin credință în Cristos Isus.”

NT: 4102 – pistis din NT 3982, încredințare, convingere morala (adevăr religios sau adevărul lui Dumnezeu sau a unui învățător religios), în special încredere în Cristos spre mântuire; în mod abstract, consecvența în a rămâne în aceasta; prin extensie, un sistem religios (Evanghelie); siguranță, credință, loialitate.

Observați cum descrie Pavel scopul și efectul cunoștinței: „care pot să-ți dea înțelepciune spre mântuire”. Este aplicația cunoștinței, nu cunoștința în sine, care conduce la mântuire. Calea Îngustă nu este despre cunoștința sau vedere corectă; este trăirea corectă.

Și cunoștința pe care o dobândim prin studiile noastre, ar trebui s-o primim mai mult cu umilință decât cu certitudine. Toți gândim că ceea ce credem este adevărat. Și așa și trebuie.

Dar, ne-ar prinde bine, cred eu, să ne suspinăm vederile cu o mare doza de umilință și să avem perspectiva descrisă de un autor:

Credința ne învață să zicem: Am dreptate și știu că am dreptate, dar pot să mă înșel. Oponentul meu se înșală cu totul, dar poate avea dreptate.

Un judecător american renumit, Learned Hand, a scris odinioară: „Spiritul libertății este spiritul care nu este prea sigur că are dreptate.”

Trebuie să fim amabili cu alții și să evităm a-i judeca pe cei care au vederi diferite.

Romani 14:10,13

„Dar de ce judeci pe fratele tău? Sau de ce disprețuiești tu pe fratele tău? Căci toți ne vom înfățișa înaintea scaunului de judecată al lui Dumnezeu... Să nu ne mai judecăm deci unii pe alții. Ci mai bine judecați să nu puneți înaintea fratelui vostru o piatră de poticnire sau un prilej de păcătuire.”

Galateni 5:13-15

„Fraților, voi ați fost chemați la libertate. Numai nu faceți din libertate o pricină ca să trăiți pentru carne, ci în dragoste slujiți-vă unii altora. Căci toată Legea se cuprinde într-un singur cuvânt: Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși. Dar dacă va muscați și va sfâșiati unii pe alții, vedeți să nu firi nimiciți unii de alții.”

Luca 10:25-29

*„Un învățător al legii s-a sculat să ispitească pe Isus și l-a zis: Învățătorule, ce să fac ca să moștenesc viața veșnică? Isus i-a zis: studiați **profeția celor 70 de săptămâni din Daniel ca să înțelegeți cum mă indică pe mine, fiți în stare să explicați semnificația tipică a preoțimii și jertfele din Ziua Împăcării, să învățați cronologia asociată cu dublul lui Israel, Timpul Neamurilor și Marele Jubileu al pământului.**”*

„Ce este scris în Lege? Cum citești? Și răspunzând, el a zis: Să iubești pe Domnul Dumnezeuul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu toată puterea ta și cu roata cugetarea ta; și pe aproapele tu ca pe tine însuși. Bine ai răspuns, i-a zis Isus. Fa așa și vei trăi. Dar el, care vroia să se îndreptățească, a zis lui Isus: Și cine este aproapele meu? ”

Ca răspuns la întrebare, Domnul nostru a dat pilda pe care o cunoaștem ca Pilda Samariteanului.

Trebuie să va spun o istorioară în legătură cu aceasta pildă.

Am fost o data la un studiu ținut la o convenție de către un bătrân de adunare bine cunoscut. Nu-mi amintesc subiectul studiului, dar aceasta pildă a fost adusă în discuție. S-a pus întrebarea, Care din cei trei care au văzut omul trântit la pământ a făcut ceea ce trebuia? Isus ne da răspunsul în pilda, dar persoana care a răspuns la studiu a zis că preotul și levitul fiindcă au pus serviciul lor în templu pentru Dumnezeu mai presus de orice. N-au vrut să se pângărească sub lege dacă ar fi atins pe omul acela și el ar fi fost mort, fiindcă aceasta i-ar fi descalificat de la a servi pentru Dumnezeu. Bătrânul care a condus studiul a aprobat răspunsul. Am rămas uimit. Din mai multe motive, n-am zis nimic. Eram de curând printre frați în acele zile și n-am vrut să-l provoc în public pe acel bătrân.

Acesta ar putea fi un exemplu a ceea ce numim uneori „teologia palangelor” - a schimba interpretarea scripturală pentru a-ți dovedi gândirea. În acest caz se pare că perspectiva dorită era să ne absolvească de orice responsabilitate de-a ajuta pe cei din afara frățietății noastre care ar putea fi în lipsa.

Un bătrân de adunare care dăduse recent un anumit discurs a primit o critică cu privire la unele puncte pe care le-a prezentat. Cineva combătea aplicația făcută de acest frate cu privire la o declarație a Domnului. Persoana a spus că afirmația lui Isus se referea doar la evrei, nu la creștini. Fratele a răspuns cu întrebarea „câți creștini a întâlnit Domnul în timpul misiunii Sale?”

Am menționat aceste două exemple nu pentru a critica pe cei care au exprimat aceste păreri, ci doar pentru a sublinia ideea că putem greși în mod evident în înțelegerea noastră cu privire la anumite învățături scripturale și aceasta nu ne va descalifica de a face parte din Mireasa lui Cristos. Ceea ce contează e caracterul, iubirea și umilinta noastră.

Indiferent de ceea ce înțelegem a fi învățăturile doctrinare în Scripturi, trebuie să avem maturitatea să știm când este potrivit să suspendăm temporar aceste doctrine pentru a urma și asculta de principii mai înalte. Isus ne da un exemplu când a vindecat pe un șchiop și un orb în ziua Sabatului. Liderul religios l-a condamnat, alegând Legea mai presus de mila. Astăzi, cred că avem multe ocazii de-a alege un comportament iubitor și amabil când am putea lua poziție bazându-ne pe niște afirmații scripturale care la prima vedere ar sprijini comportamentul contrar. Să alegem bine. Să alegem iubirea, compasiunea și noblețea.

Dacă cumva scopul căii noastre ca ucenic al lui Isus, nu este a arata ce înțelept a fost Dumnezeu că ne-a chemat pe noi fiindcă știm toate răspunsurile corecte la examenul doctrinar? Dacă cumva, scopul căii noastre ca și creștini este nu să arătăm cât de buni suntem (nimeni nu e drept, nici unul măcar) ci să arătăm cât de adânc înțelegem harul nespus arătat nouă - prin felul în care în tratăm pe alții – pe celelalte

ființe decăzute? Dacă cumva scopul principal nu este să credem că suntem mai buni și că merităm mai mult harul lui Dumnezeu decât alții din jurul nostru?

Dacă cumva scopul este să nu ne vedem mai buni decât orice alta ființa umană, să nu fim niciodată ca fariseul care se ruga și mulțumea lui Dumnezeu că nu este ca și vameșul acela care se ruga și el?

Dacă cumva dezvoltarea acestui nivel de umilință este într-adevăr scopul căii noastre, de-a nu ne lăsa ispitiți de-a ne lauda în prezenta lui Dumnezeu? Dacă cumva dezvoltarea acestui nivel de umilință este „biletul de intrare” ca să spunem așa, în clasa Miresei, același nivel de umilință care l-a făcut pe Isus să vina pe pământ și să trăiască printre oameni și să-și dea viața pentru ei?

Dacă urmăm această cale în viața și când ne vom trezi din moarte Isus ne va prezenta Tatălui Său? Cum ne vom simți atunci?